

Za svůj život jsem byl přítomen u několika zdravotních kolapsů a dopravních či jiných nehod.

Když se něco takového kolem mě stane, nebo k takové situaci přicházím, obvykle to změní zbytek mého dne. Zastavím se a pomáhám nebo pomoc volám. Řeším naléhavé věci a moje vlastní důležité plány jdou na čas stranou...

Dívám se na náš národ, a přemýšlím, proč je v takovém duchovním stavu. Shledávám několik důležitých okolností. Sleduji spoustu křesťanů, kteří říkají, že „**nemají čas“ sloužit nevěřícím**, dělat s přáteli Discovery, natož pak oslovovat neznámé lidi venku na ulici.

Kromě vlastního intenzivního života v práci a s rodinou je jejich častým zaneprázdněním **služba v církvi**. Mnozí věnují laické službě ve sboru třeba 5 nebo 7 i více hodin týdně, a to při práci a rodině!

Rozumím, chceme mít krásné bohoslužby a další programy, které povzbudí a „budují“ věřící. A máme tam pocit zodpovědnosti...

Když jsem byl přítomen u zdravotního kolapsu, věděl jsem, že **okamžitě musím všechno odložit**, abych pomohl nebo pomoc přivolal. Nevěřící lidé kolem nás ale nemají pár pokřivených plechů na autě nebo škrábanec na hlavě... **Jde o jejich život, o jejich věčnost!**

Kdybychom si **čas pro nevěřící dali plánovitě** do svých kalendářů, rozhodně by to ovlivnilo i náš vlastní život a život našich sborů! A to zásadním způsobem! A mezitím by byly zachráněny stovky lidí – **pro věčnost!**